

Αλλά

δυστυχώς μονάχα τότε στην απειλή του μηδενός, στο όριο του θανάτου έρχεται το ξύπνημα. Η συναίσθηση. Η Ανάσταση από τον θάνατο της νεκρής ζωής μας.

Τότε τα χέρια δένουν κόμπο, τα γόνατα λυγίζουν, οι μνήμες και οι πόθοι για ότι δεν έζησες ματώνουν και αιμορραγούν. Πιάνεις το κορμί της ψυχής σου στα δυο σου χέρια και το μεταφέρεις σαν θυσία παρακλήσεως στον Θεό σου. Παράκληση κάνεις και του ζητάς να σου δώσει έστω μια μέρα ακόμη. Έστω μια στιγμή μονάχα. Να ζήσεις ότι θα πει ζωή. Και ζωή σημαίνει να μην προδίδεις τις στιγμές σου. Να δίνεις το παρόν κάτω από τον ήλιο, το φεγγάρι, μέσα σε μια αγκαλιά, σε μια φιλία, σε ένα φιλί, σε μια βαθιά προσευχή.

Δεν υπάρχει ζωή εκεί που όλο υπολογίζονται. Που μετριοούνται προϋπολογίζονται.

Η ζωή είναι παρόν ως εμπειρία μονάχα σε όλα εκείνα που μας έμαθαν να θεωρούμε μικρά και ασήμαντα. Σε όλα εκείνα που κάποιοι ονόμασαν “μάταια” γιατί τα ζήλεψαν και τα φοβήθηκαν πολύ.

[π.Λίβυος](#)

Πηγή: imverias.blogspot.gr